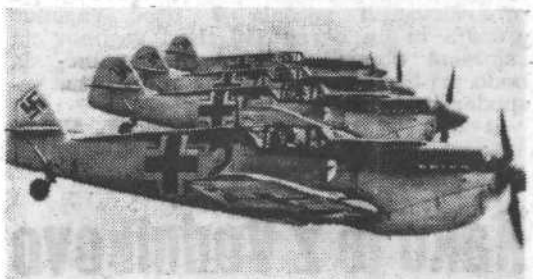

KINO

Sovjetski western

»Javna tribuna« si je te dni »na licu mesta« ogledala zdaj že povsem prenovljeno dvorano kina Šiška. V imenu vseh za kino navdušenih šiškarjev ugotavlja: prvič — novi živordeči sedeži so kajpada udobnejši od starih trdih; drugič — manjše število sedežev ali, kot se temu reče v strokovnem jeziku, zmanjšanje »sedežnega fonda«: več maneverskega prostora, več domačnosti; tretjič: — velika čakalnica pred vhodom v dvorano bo kaj kmalu prizorišče občasnih slikarskih razstav, itd. itd. Torej: dobili smo novo, lepšo in udobnejšo dvorano. Kako pa s filmskim sporedom?

Videli boste ameriško filmsko fantastiko v barvnem filmu UPOR SUŽNJEV. Režiser L. Lee Thompson ga je za producenta 20th Century Fox leta 1972 posnel z vrsto znanih

filmskih imen. Zgodba je postavljena v leto 1991 v Severno Ameriko. Posebna vrsta človeških opic se pod vodstvom govorečega Cesarja upre svojim človeškim gospodarjem. Zanimiv in najbrž tudi poučen film.

Ljubitelji vohunskih zgodb se bodo ustavili ob naslovu špansko-italijanskega filma 7 MINUT ZA SMRT, ki prikazuje akcije ameriške »tajne službe« v Hong-Kongu in Zenevi. Italijanski vojni film MAŠCEVANJE prinaša na naše platno spet neuničljivega Richarda Burtona (zdaj že rešenega zakonskega jarma z Liz Taylor, kot veste), z njim pa večnega italijanskega ljubimca Marcella Mastroiani, ki igra vlogo vatikanskega duhovnika. Neločljiva ameriška kavboja in ljubimca Dean Martin ter Rock Hudson nastopata — seveda — spet kot revolveraša v ameriškem westernu KOCKA JE PADLA režiserja Georgea Seaton. Nič manj pa ne bo zanimiv pravi pravcati SOVJETSKI western JEZDEC BREZ GLAVE, v katerem igra glavni vlogi naša filmska znanca Oleg Vidov in Ljudmila Saveljeva. V ameriški barvni kriminaliki POLICIJSKA ZNAČKA 373 režiserja Edwarda Koča pa boste spoznali življenjsko pot bivšega policista Eddieja Ryana, ki so ga bili odpustili iz službe in zdaj na svojo pest raziskuje umor svojega najboljšega prijatelja. In druga polovica oktobra? Velik angleški vojni spektakel BITKA ZA BRITANJO s celo vrsto velikih igalskih imen (na fotografiji: prizor iz tega filma).

SREČANJA

„Živim za glasbo ...“

Glasba ne pozna meja! Ali naj to velja tudi za glasbenike? Bo že držalo! Mojo pozornost je tokrat vzbudil fant s kitaro, katerega igranje in petje je bilo vseh številnim poslušalcem v gostišču Mihovec v Pirničah. Beseda je o MARJANU STROJANU, 22-letnemu plastičarju iz Dragočajne.

»Odkod veselje do glasbe?«

»Hm, ne vem. Vem samo to, da sem že od petega leta dalje »zapisan« glasbi. Prvo trobento sem si prislužil z delom na bližnji kmetiji. Čeprav mi je glasba navsezadnje le hobi, sem obiskoval glasbeno šolo. Tam bi me kmalu odslovili zaradi »izposojanja« instrumentov.«

»Kako, da se nisi povsem posvetil glasbi?«

»Sam ne vem, zakaj ob tolikšem veselju nisem zajadral med poklicne glasbenike. Toda začel sem igrati v gostišču Mihovec, kjer je glasba ob sobotah in nedeljah že tradicija in se zaradi domačnosti v lokalu kar »udomačil«. Že dalj časa gostilna ni več poznana samo po domačih jedeh, temveč tudi po »domači« glasbi in seveda domačnosti, saj večkrat skupaj z obiskovalci zapojemo in se poveselimo.«

»S kom igraš, oziroma poješ?«

»Uradno se imenujemo kvartet Mihovec, v katerem so harmonikar in orglar Andrej Sušnik, bobnar Franc Cedilnik, kitarist Jernej Petač in tudi jaz poprimem za kitaro. Z nami večkrat zapoje Stefka Petač.«

»Ali nastopate samo na »domačem terenu?«

»Naša glasba je vseh številnim gostom, zato nas vabijo vsepovsod, žal pa jim ne moremo vedno ustreči. Le v Zbiljah kdaj

Marjan Strojjan

pa kdaj zaigramo na turističnih prireditvah.«

»Kako pa usklajuješ delo z igranjem?«

»Poleg delovnih obveznosti praktično živim samo za glasbo, v kateri najdem sprostitve. Sedmo leto zapored že nastopam brez prestanka. Ob stalnem igranju so se mi »porodile« že številne melodije, oziroma skladbe, katere uspešno izvajamo!«

»Ob slovesu smo mu zaželeli še veliko glasbenih »prebliskov« in seveda, da bi še dolgo razveseljeval z dobrim igranjem in petjem številne poslušalce (in še bolj seveda poslušalke)...

Franci Rozman

MEGRAD PRISKOČIL NA POMOČ PLANINCEM

Na Rašico pojdite peš!

Planinsko društvo Rašica postaja v letošnjem letu zelo delavno. Svoj planinski dom skuša urediti čimprej v čimbolj idealno turistično postojanko v najbližji okolici Ljubljane. Ta postojanka je znana že vsakemu Ljubljancu, to dokazuje predvsem dejstvo, da obisk raste iz dneva v dan, tudi po več sto, zlasti ob nedeljah. Izhodišča so za to izletniško točko predvsem pri mostu na Ježici, na Črnučah, v Gameljnah, pa tudi Mengeš, Trzin, Povodje itd.

»Rašica« ima za v bodoče mnogo lepih načrtov. Na prvem mestu je v njenem programu, kakor že rečeno, dograditev planinskega doma. Hočejo, da bo ta dom lep, ne luksuzen, domač, prijeten za vsakogar. Kdo si ne želi, da po napornih delovnih obveznostih skoči na Rašico, v naravo, v gozdove, da se otrese mestnega prahu, da zapusti stanovanje v stolpnici itd.

Planinska postojanka na Rašici je rasla in še raste ob delovnih akcijah članov planincev, mnogo pa je pomagala in še pomaga JLA, ki ne odreka pomoči, če je treba.

Letos hoče Rašica temeljito urediti sanitarije in stopnišča. To ne bo lahko in malenkostno delo. Mnogo ur planinskega idealizma je treba pri tem, mnogo ur odrekanja lastnim koristim posameznih članov »Rašičanov«.

Sredi junija letos je društvo v tem smislu pošteno zagrabilo za delo. Prostovoljci so ves teden izkopavali zemljo in skale, da so pripravili teren za temelje in zidavo. Mnogo zamahov s krampi je bila treba...

Višek prizadevnosti za izgradnjo planinskega doma je pokazalo v preteklem mesecu gradbeno podjetje »MEGRAD«, oziroma mladinska organizacija tega podjetja. Kaj pomeni 26 mladincev z gradbenimi inštruktorji na čelu, ki pomagajo dva dni (prosta dneva zanje!) brezplačno graditi prepotrebne prizidke za sanitarije in stopnišča! To ve samo tisti, ki karkoli zida, gradi... In če dodamo k temu, da je bila materialna pomoč MEGRADE ne ravno majhna, potem smo dolžni temu podjetju ne samo iskreno zahvalo »Rašičanov«, ampak tudi vseh obiskovalcev planinskega doma Rašice.

Naj ob tem pripomnimo še to, da je Rašica šele na sredi poti svojih načrtov. Dohodki iz lastnega gostinstva so minimalni. Občina Ljubljana — Šiška nam je za bližnjo bodočnost obljubila pomoč, za gotovo nam te ne bo odrekla občina Ljubljana — Bežigrad.

Verjetno bo bralce tudi zanimalo še kaj več o programu planinskega društva Rašica. Ne zidajo gradov v oblake! Želijo, naj bi hrib

Rašica z vsem svojim okoljem ostal ohranjen tak kot je. Društvo na vsak način hoče, da se tu narava ne bi prav nič kvarila, spremenjale v kakršni koli obliki. Zato je tudi njegova parola: proč z avtomobili! Peš pojdite na Rašico! Da nasprotujejo gradnjam vikendov, o tem ne dvomite. Vedite pa pri tem še to, da so na Rašici poleg številne divjadi v neposredni bližini doma tudi gamsi! In zakaj naj bi jih prepodili in kam?

Društvo ima v mislih tudi krajšo, na originalen način izpeljano trim stezo in to v bližini planinskega doma.

Zamisli, načrtov in dela v društvu je torej dovolj. Vabimo vse, ki imate smisel za planinstvo, za rekreacijo in imate kakršnekoli dobre nasvete, pridružite se »Rašici« in sodelujte!

In še tole: konec septembra bo na Rašici veliko slavlje v spomin na one dni, ko je okupator požgal prvo slovensko vas, ki je nudila pomoč partizanom. Natančneje boste obveščeni o tej proslavi pravočasno v dnevnem časopisu.

Franc Hvastja

MALO **29** **RS** **29** **HE**

Ce si, dragi popotnik, zaželiš krasot Golega brda ali Zleb, potem si urno kupi KiH, Pavliho ali kakšno drugo ugankarsko zadevo, kajti le z obilo tovrstne prakse boš lahko uganil, kaj ti namiguje kažipot na naši podobici ...

400 TABORNIKOV V ROVINJU

Letos so Rožnikovci kot tehnični organizatorji bivanja v rovinjskem tabornem centru pripravili kar 4 taborne izmene v juliju in avgustu. Prva izmena 54 tabornikov je bila delovna brigada za ureditev taborišča. Istočasno je bil v popoldanskem času tudi seminar za vodnike vodov, dopoldne pa so delali 7 ur vsak dan, tudi ob nedeljah.

Druga izmena je bila kadrovska, saj so se bodoči vodniki in drugi člani odreda Rožnik zbrali iz raznih šišenskih naselij, da bi že septembra ustanovili in vodili nove taborniške čete na terenu. Tako bodo septembra oziroma oktobra meseca ustanovili nove enote na šoli v VODICAH, drugo enoto v Šmartnem, v Gamelnah, Medvodah in posebno taborniško četo v domu — internatu železniških delavcev v Aljaževi ulici v Ljubljani.

**pohištvo
za dom in opremo**

TAPO

**celovška 317
telefon 53 685**

NOVO KEGLJIŠČE

V rekreacijskem centru ob elektrarni v Medvodah gradijo delavci podjetja Gradles novo štiristezno avtomatsko kegljišče. Gradbena dela so v glavnem zaključena in upajo, da bo kegljišče nared že do dneva republike. Investitor, kegljaški klub »Hidro«, se sicer bori s precejšnjimi finančnimi težavami, vendar upa, da bodo medvoške delovne organizacije priskočile na pomoč, saj bo kegljišče pomembna pridobitev za rekreativni in tekmovalni kegljaški šport v Medvodah.

PODALJŠEK VIŽMARKE POTI

V Vižmarjih so 15. maja začeli graditi podaljšek Vižmarske poti od Tacenske do Breznikove ulice.

Gradnja spada v celoten kompleks del pri graditvi podvoza pod železniško progo ter rekonstrukcijo Tacenske ceste. S podaljškom Vižmarske poti bo omogočen obvoz iz bližnjih ulic potem, ko bodo začeli graditi podvoz.

Celotna dela pri gradnji podaljška bodo stala okrog 1.300.000 din, ki jih je prispevala občina Šiška.

Odlikovani taborniki

Zveza tabornikov občine Ljubljana-Šiška je prejela letos najvišje jugoslovansko taborniško odlikovanje, ki ga lahko prejme taborniška organizacija v občini, in sicer **ZLATI JAVOROV LIST Z ZARKI**.

To visoko odlikovanje podeljuje zvezna organizacija Zveza taborniških organizacij Jugoslavije najboljšim organizacijam za izredne uspehe pri delu z mladino, pri razvoju taborništv na območju, kjer deluje organizacija ter za ostale dosežke v razvoju enot v osnovnih organizacijah tabornikov.

Istočasno pa je Zveza tabornikov Slovenije podelila odredu Dobre volje naziv **PARTIZANSKI ODRED** za prav tako uspešno delo v letu 1973.

Članoma odreda Rožnik Idi Jelovšek in Vilku Frahm pa je konferenca Zveze tabornikov Slovenije na predlog Zveze tabornikov občine Ljubljana-Šiška podelili plaketo dr. J. Potrča za življenjsko delo v taborniških vrstah.

Vsem odlikovancem veljajo še posebne čestitke.

Tudi Fittipaldi se moti

Človek kar ne more verjeti, kako zaničiva in predvsem razburljiva je lahko večsah vožnja z mestnimi avtobusi. Nekaj tako zabavno razburljivega se je dogajalo pred nedavnim na enem izmed avtobusov, ki vozi v smeri proti Vižmarjem, prepričan pa sem, da bi se lahko dogajalo na kateremkoli drugem avtobusu mestnega prometa.

Pred pošto sem se komaj zrinil na »enke« in še to le po zaslugi mojih kvalit, ki izhajajo še iz tistih časov, ko sem se kot paglavec podil za žogo v našem provincialnem nogometnem klubu, ne da bi se pri tem zavedel, da je osnovni in končni cilj te igre zabiti gol, ne pa driblati do onemoglosti. Začelo se je. Vožnja namreč, in vse tisto, kar sodi zraven, za kar sploh daš v škatlico zaupanja tistih stodvajset dinarjev.

Še dobro, da popravljajo Titovo cesto, tako je vsaj več ovinkov, si je najbrž mislil šofer, ko je elegantno zapeljal v desni ovinek. Saj veste, kako to gre. Avtobus v levo, potniki na desno, prava demonstracija zgledega sodelovanja med Viatorjem in potniki. Vse bi bilo še lepše, toda nesramnost, nasproti je pripeljal nek avto, avtobus pa je bil pri izvajanju ovinka za skoraj pol širine čez polno črto.

»Boš šel proč!« smo zaslišali šoferjev strogi glas. Sicer res ne verjamem, da je voznik malega avtomobila slišal opozorilo, umaknil pa se je vendarle. Na pločnik. Pravim vam — imenitno!

Medtem je avto že zapeljal na Celovško. Na postajališču je še nekaj potnikov vstopilo, gneča se je povečala, zrak je postal še slabši, ampak na to ni pomislil nihče, saj smo se vendar peljali novim dogodivščinam naproti.

Bližali smo se hali Tivoli, samo še en semafor in že smo na postajališču. Toda ne, to je vendar nezaslišano: zelena luč je ugasnila, prižgala se je oranžna. Šofer stopi do konca na plin. Rdeča ... Bravo, uspeli smo! Ljudje si oddahnejo. Potniki vstopajo, drugi izstopajo — vse po starem, bi rekel, če ne bi tisti trenutek pri vratih opazil priletne ženske z elegantnim damskim klobukom. Le zakaj ga nosi v tej vročini, sem si rekel.

Avtobus se je ustavil, vrata so se odprla, toda, glej ga šmenta: ravno, ko so ljudje hoteli butniti na plano, so se vrata ponovno zaprla. Zaslišal sem samo še »Idiot, pazi!« in »O, moj klobuk!«. Toda, roko na srce, to se lahko zgodi tudi Fittipaldiju, namreč, da dvakrat zapored pritisne na en gumb, kako se potem ne bi našim avtobusnikom. Ljudje pa so potem še nehvaležni in kričijo na šoferja, kot da so pozabili, da je njegova zasluga, da so že doma, kajti če ne bi prevozil rdeče luči na semaforju, bi bili še kakšnih sto metrov nazaj in to danes, ko je čas zlato, primanjkuje pa tako enega, kot drugega, hm ... Verjetno se je zaradi te nehvaležnosti tudi šoferju milo storilo in je kar nekako užaloščeno dejal: »Zakaj pa nosi ta prekleti klobuk!«. Prispeli smo do kina Šiške. Izstopil sem, menda edini, zato pa je še nekaj ljudi vstopilo. Ozrl sem se proti avtobusu. Počasi je speljal, toda pri tem se ni zgodilo nič posebnega. Da bi komu vsaj noga obtičala med vrati, pa še tega ni bilo. Bil sem kar malo razočaran ... Kaj hočemo, človek včasih preveč pričakuje.

Jernej Golar

Blaž Žegen: Točke

Blaž Žegen je redni gost glasila tovarne »Lek« in priznati je treba, da zine marsikatero pametno. Njegovo modrovanje o točkovanju za OD smo si sposodili tudi mi (priznajmo — takšnih Blažev je med nami še veliko) ...